

LEHÓCZKY ÁGNES

Előhívatlan fényképek

Valahol, egy útikönyv azt írta, hogy ez a város szürke. Elképzeltem. Egy elszürkült gyerekkort láttam. Kezemben egy szovjet Horizontot lóbálva századvégi tűzfalak után vadásztam. Bérházak fekete-fehér kapualjait. Azokat a filmeket soha nem hívtam elő. Úgy értem, fényképészhez sohan nem mentem el. Nem volt rá szükség. Úgy értem, arra, hogy lássam őket.

Abban a másik korban anyám a háztetőn ülve, egymagában, rohanó felhőkről készített rajzokat. Vékonyszálú haja vágatlan, színtelen. Először a létrát, majd a padlást mászta meg, nyakigláb, azután nekifutásból gondolkás nélkül a cserepekre. Később már színeket is használt. Bár abban a korban a színek a papíron semlegessé folytak. Nem úgy értem, hogy elszíneződtek. Az a kor nem volt se fakó, se szürke. Inkább egy vastag fehér üveg. Azon az üvegen keresztül figyelte a felhőket anyám, azt hiszem.

Aztán, már egy másik ezredévben a kapualjakkból poszterek lettek. A szürke város bér-lakásai eladók. De ez nem ebben az országban történt. Úgy értem egy teljesen új millenniumban. De mi fordult meg abban az országban, abban a másik korban? Én arról beszélek, ami akkor a fekete és a fehér között történt. Ha már erről van szó, ez a város között van. Semmivé mázoltan. Januárban a vonatból ugyan világossárga, sánpárra hajolva, haladunk, ne félj, egyáltalán nem túl gyorsan.

Miért vagyunk hűtlenek, te meg én? Úgy értem, miért nem élünk, mindegy, hogy hol, valójában ott, ahol élünk? Háromszor egy évben találkozunk, ugyanott, ugyanazon az éjjel, halkán körvonalazódó konténerek mögött a sötétben bevárjuk egymást. Hideg van. Január. Úgy értem, éppen karácsony előtt, január. Mert olyan ez a karácsony, úgy értem. Megesik, hogy minden sarkon egy konténer. És mi minden egyes esetenél te és én bújócskát játszunk. És mivel a jövő eseménytelen, karácsony másnapján elutazol.

Ülj vonatra. Egészen a határig menj, meg ne állj, Úgy értem, addig a vonalig, mely két fenyőfa között rajzolódik. Ugyanaz az erdő, ugyanaz a fa. Között. Gyere nézd meg ezt a hegyoldalt, az Alpok veteránjai olykor-olykor még ide visszajárnak. Régen össze-vissza csontkupacok. Most... renováltan, rendben, katonásan. Lányomodba beletaposok, hajdani szánkóknak elhalványult útvonalán. Ne haragudj rám, ha nincs több időm itt rád. Úgy értem, azzal, hogy holtakra fecsérlem, valójában nem veled töltöm?

Ne a bazilika visszhangzó tornácait vádold. Úgy értem, azokat a hangokat semmilyen körkörös fal nem suttogja vissza. Otthagytuk őket, abban az elszíneződött korban. Vagy lehet, hogy csak abban a vastag üvegben szólalnak meg újra? A kupolának megvan a maga baja, hagyd rá. A vonatokét pedig hagyd roskadozó hídkra. Ha engem kérdezel, a dómok nem beszélnek és nem hülyítik az utazót, aki távoli országokból érkezett, fekete-fehér városokból. Kifakult üvegű városokból. Szürke városokból.